

полява като стъпка на кон, който спира пред внезапно препятствие; и скокна права, изплашена и зачервена. Право казано и той се изчерви и устните му се разтрепераха: но това накара Козима да забележи, че той имаше хубава уста, месеста, ала без да бъде чувствувана, или по-скоро с някаква здрава чувствуност, примамваща като зрял плод. За пръв път тя изпита чувството, физическото чувство: какво може да означава целувката; плътската целувка между двамина, които се желаят, тласнати от някаква страшна природна сила, за да се вкопчат един в друг; затова и нейната уста потрепера, ала като на дете, което ще заплаче без да знае защо.

Наглед Фортуньо имаше щастие с Козима. Ала това стана, понеже той бе дързък, тласкан в същност без основание от някакво загадъчно чувство на умраза към нея и към цялата надута и горделива класа, на която тя принадлежеше. Тя бе почти богата, почти от благороден род, и, въпреки тежките прегрешения на братята си, все пак бе считана за девойка от по-горен ранг. Дори самото й двусмислено качество на писателка привличаше върху нея вниманието на цял един град и на още по-далечни хора. А Фортуньо бе достатъчно интелигентен, за да разбере, че тя играе на една карта: можеше да изгуби, но можеше и да спечели. Той съвсем добре знаеше, много по-добре от съгражданите си, че истинският художник никога не изтърва бъдещето си. А в Козима той чувствуваше художника; докато той самият бе обезнаследен във всяко нещо, дори и в безплодните си стремежи на интелектуалец. Страстта, която той започна истински да изпитва към нея, бе отчасти искрена, отчасти алчна и користна. Писмата, които почна дръзко да й пише, като ги залепваше за обвивките на книгите, които те открито си разменяха, бяха красиви, поетични, чувствени; може би най-добрите неща, които той написа в своята кратка писателска кариера. Козима жадно ги поглъщаше и добре ги криеше, от страх да не ги открие Андрея. Ако Андрея ги намереше, непременно щяха да се случат пакости. Защото за него Фортуньо бе същество, което и социално, и физи-